

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

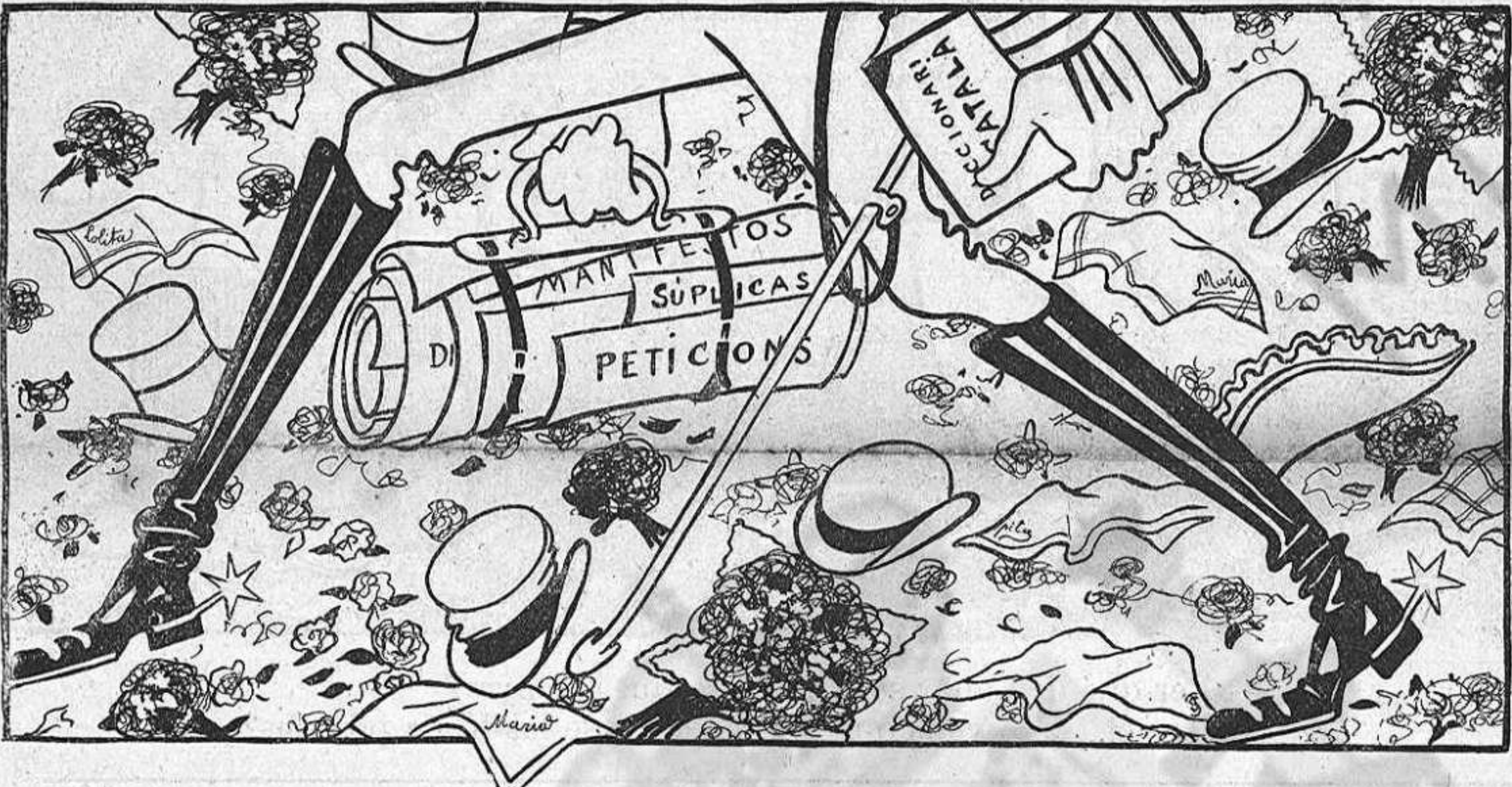
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

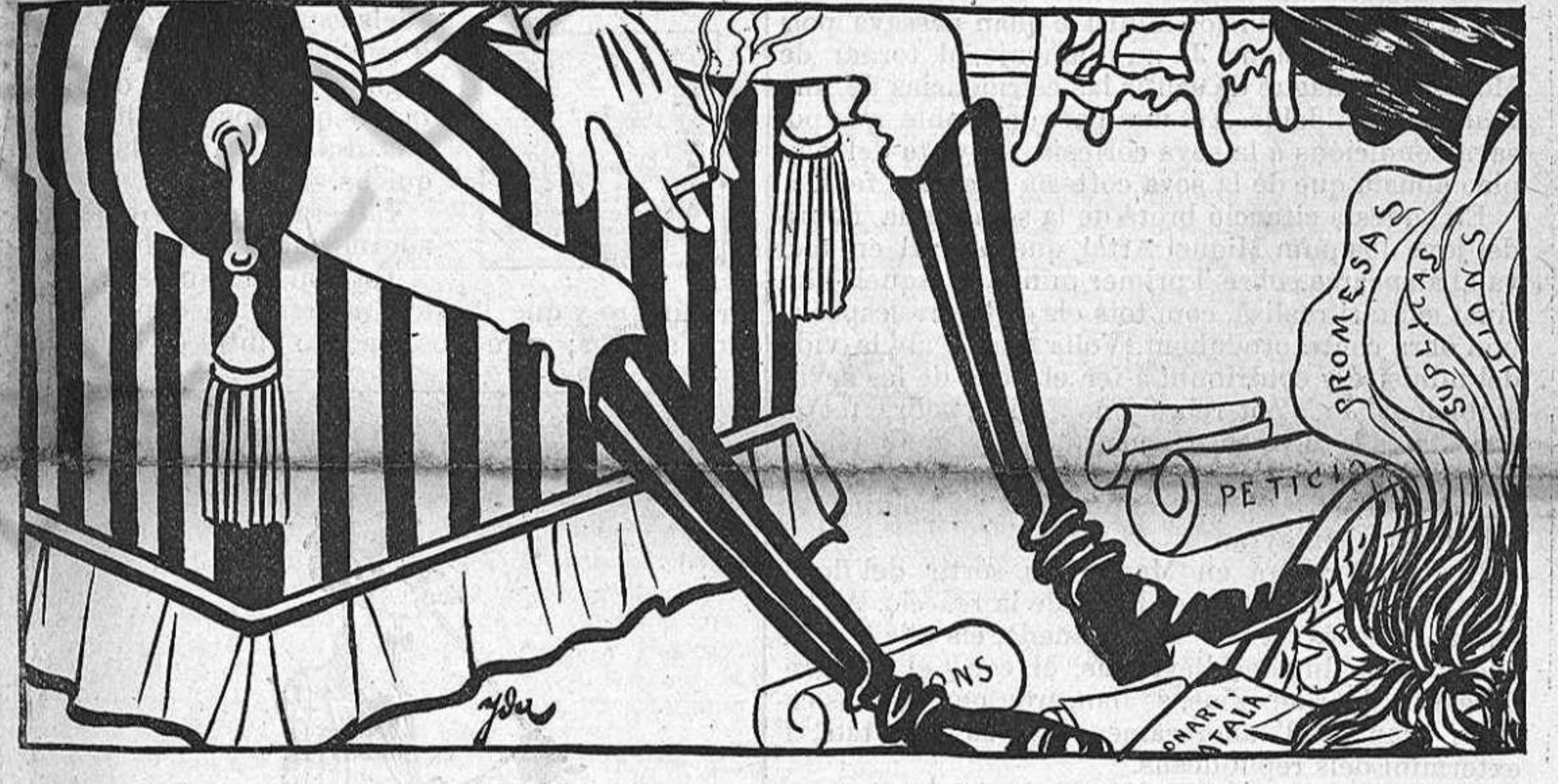
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

Las peticions

Cóm comensan

Cóm acaban.

LA SEMANA DE DIJOUS A DIJOUS

No hi ha necessitat de relatar els últims episodis del viatge regi. Excursions rapidíssimes a diversos punts de Catalunya, festeigs i ovacions preparades ab temps y infladas ab gran interès... y hasta ab alguna mica de capital, visitas y recepcions á tot drap.

En alguna de aquestes recepcions en Maura va parlar, procurant recabar pera la seva política l'apoye dels regionalistas y l'adhesió de las classes neutras. Suposan alguns que ha fet gran pesquera de peixam reaccionari. Bon profit li fassi. Pero no será extrany que quan arribi á Madrid y 's disposi á utilisar la pesca pel bon éxit de la seva política, ja tot el peix se li haja tomat estantís. Ni per posarlo en conserva 'l podrá utilisar. Al últim haurá de llen-sarlo.

Perque una de dos: ó en Maura 's decideix per una política rabiosament reaccionaria, que pugna ab l'esperit dels temps moderns, ó no satisfará poch ni molt las aspiracions dels seus nous aliats. Aquests volen privilegis, immunitats y un apoye continuu á las sevas pretensions de domini, en pugna ab las lleys vigents. Anhelan, sobre tot, que 's barri 'l pas á tota aspiració democrática y socialista: exigeixen que s' agarroti al obrer, subjectantlo á un esclavatje sense resistencia.

Y en Maura, per mes que presumi de valent no pot arribar á tant. Mes valents qu' ell eran Narváez y González Brabo, y ab las sevas tropelias no logren altre resultat que provocar la revolució.

Per' acometre certas aventuras els reaccionaris han fet tart.

May com ara, 'l partit republicá ha donat exemples de la seva serenitat de judici y del seu esperit de disciplina. No han lograt alterar el seu esperit conscient, perfectament imposit dels seus drets y de la seva forsa, ni las xarangueras manifestacions

del viatge regi, ni las provocacions frenéticas dels seus enemichs.

Es inútil que s' esforcin en ferli abandonar las posicions que ocupa, ab tanta gloria conquistadas. Ja no es la massa impresionable de l' época de la revolució de setembre, que ab tanta facilitat se prestava als jochs maquiavélichs dels governs. Avuy es inútil que s' intenti ferli perdre 'l seny. El necesita y 'l conservará enter per anar allá hont ell vulgui el dia que convingui y no allá ahont intentin arrastrarlo els seus enemichs. No gastará pólvora en salvas: sols quan pugui fer blanco disparará ab pols segur y ab ull certer.

Eram els mes, avants del viatge regi, y continu-hém essentho. després de la marxa de la Cort. El bloch ha resistit impávit. Y aixís continuará cada dia mes sólit, porque en ell s' hi concentran las aspiracions patrióticas y redentoras del poble espanyol que veu en els afany reaccionaris la mes ignominiosa y denigrant de las vergonyas.

PEP BULLANGA

DESPRÉS DEL VIATJE

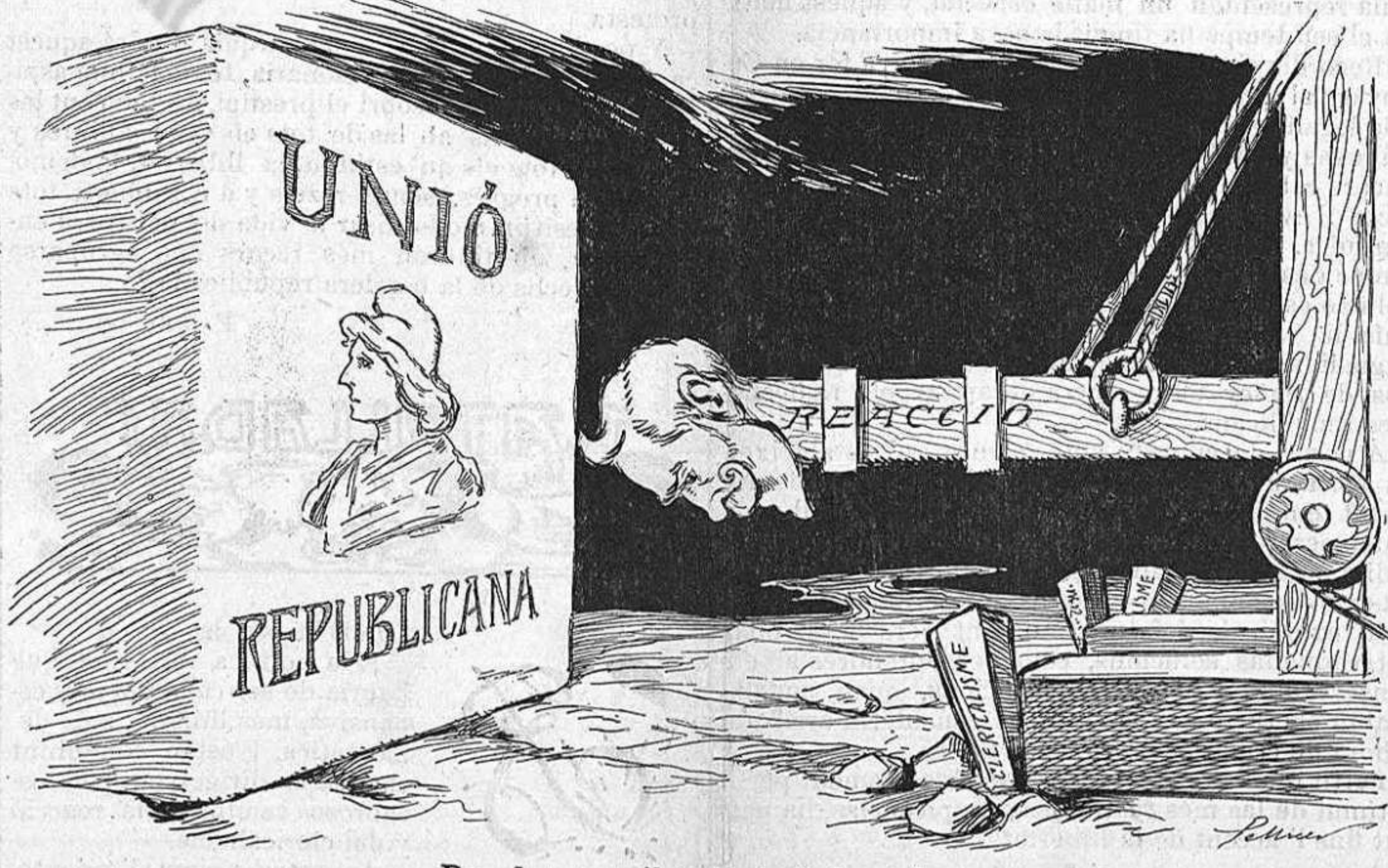
A s' ha acabat tot: las lluminarias, els domassos, el voleyar dels mocadors, la pluja de floretas, el desganyitament de las aclamacions compradas ó sugeridas, las salvas, els Te-deums y els Tes ab pastas y ab Champagne, las excursions rápidas y fantasmagóricas, l' anar y venir continuos, els discursos y 'ls missatjes, las sollicituts encussants dels pidolaires, las manifestacions de una inensussable cursi y las satisfaccions de una curiositat badoca... Tot s' ha acabat.

Ja es fora tot lo que brilla, tot lo que llú, tot lo que destella... Ja es fora fins aquell caball Ali, acariciat per tantas damas de la bona societat, que 's derretían d' enveja al pensar en la seva bona sort de aguantar al jove rey aixancarrat sobre 'l seu llo...
Ja no queda més que 'l recort, un recort que cada dia será més débil de un espectacle enlluernador, preparat per un marqués trasatlántic y secundat per l' interés dels agrahts, per la noveleria de determinadas classes socials que no coeixen y refugen sempre las grans miserias del poble.

La monarquia ha ofert tot lo que pot oferir: fastuositat, pompa insustancial, afany insaciable d' entrar pels ulls en las multituds, com pels ulls se fa entrar també la religió, la seva fidel aliada...
Pero zes que 'ls homes perden en certs moments la preciosa facultat del racionini?

No: aquesta facultat acaba sempre per recobrar el seu imperi. La immensa majoria del poble de Barcelona, del poble de Catalunya, y en especial de las localitats visitadas pel monarca, conserva íntegra aquesta facultat... Més, molt més de lo que s' ha tret

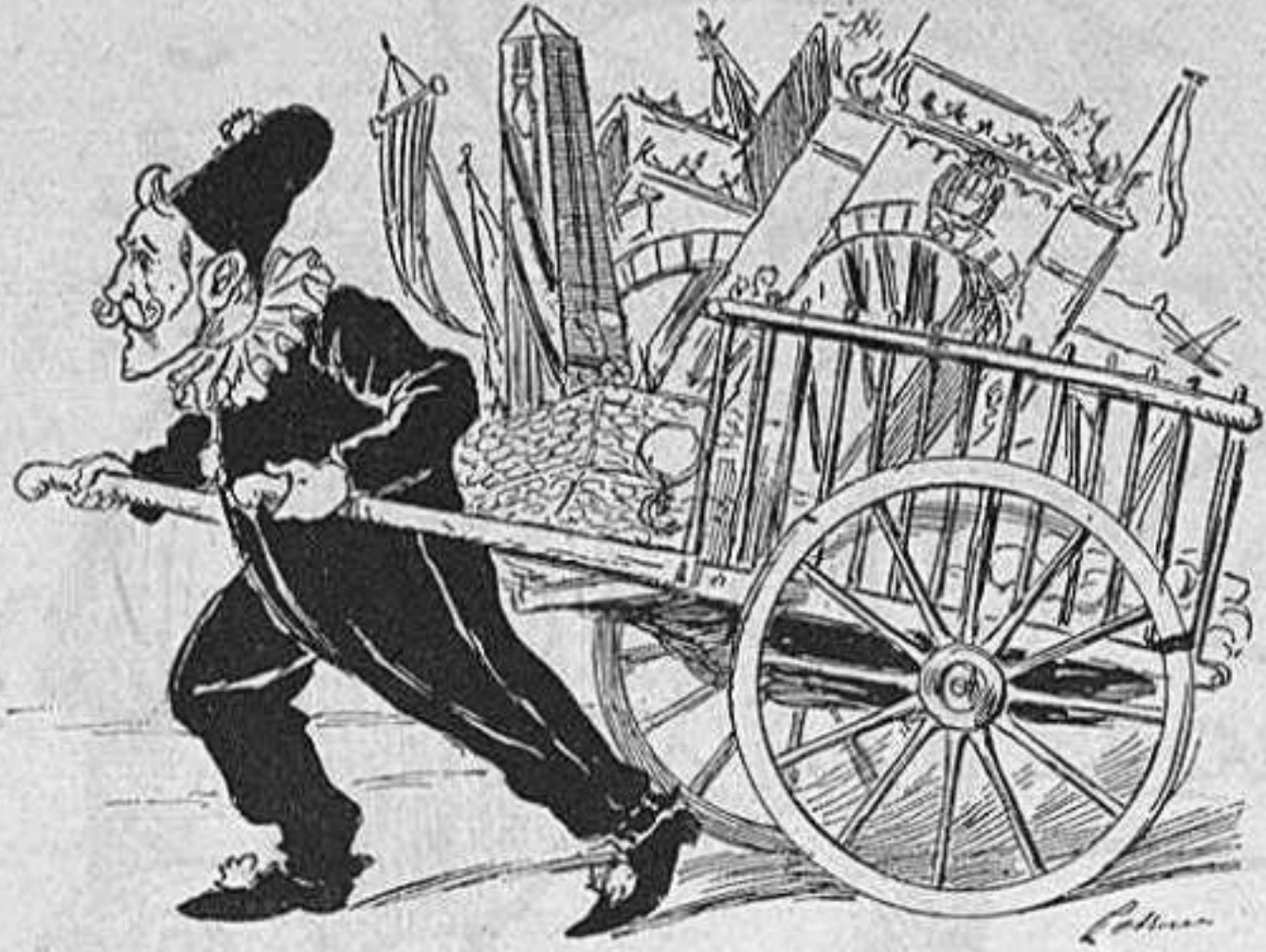
El nou ariet

Per dur que 'l tingui, ja ho sab, lo qu' es aquí 's bada 'l cap.

MUDANT DE CASA

—Així ja està prou explotat: aném á treballar en un altre poble.

á la llum del sol, monta lo que s'ha quedat á la sombra. Al sol s'ha tret tot lo imprevisor que gosa y disfruta. A la sombra s'ha quedat tot lo reflexiu que pena y sofreix. Y ja es sabut qu' en aquest món escedeix de molt, de moltíssim, lo últim á lo primer. En aquest món, y sobre tot, en aquesta desventura da Espanya.

El viatge regi no ha vingut á resoldre de moment altre problema que l' de l' exaltació de un home polítich. En Maura va preparar-lo; en Maura l' ha realitzat pel seu únic profit. Aspira á ser l' home indispensable dintre del nou reynat, y ha fet tot lo possible, tot lo imaginable pera conseguirlo.

L' han ajudat els mateixos que ab més sanya l' combatian quan calificavan d' empresa temeraria y perillosa l' viatge del rey á Barcelona. Una vegada varen veure qu' entrava en Maura en la ciutat temuda, sense considerar que ho feya ab las espallitas formidablement guardadas y en mitj de una aparatosa recepció disposada á forsa de diners, es á dir de brassat ab el poderoso caballero, els representants de las rotativas varen perdre l' món de vista y van aviar la resclosa de las més insensatas alabansas. Impresionisme pur dels que son capassos de treure's els ulls quan tractan de senyarse.

Pero aquestas exageracions dels rotatius estavan á punt de provocar una reacció que podia posar las cosas en son loch degut. Ja no tot eran flors las que tiravan al ambicios ministre quan passava pels carrers de Barcelona. Ja un diumenge, al tornar de Montserrat, hagué de sentir las estridencias de una xulada formidable. Era una part del poble que posava condicions á la seva cortesia, en vista del empleo abusu que de la seva cortesia s' estava fent.

En aquesta situació brotá de la sombra la figura del jove Joaquím Miquel Artal, que punyal en má, va abalansarse sobre l' primer ministre. Aquell alucinat solitari realisá, com tots els de la seva especie, una obra contraproduhent. Volia acabar ab la vida del ministre y contribuí á fer el joch de las sevas ambicions. Ja s' pot rebre una ferida, sobre tot si aquesta es leve y sense conseqüencias, si ab ella s' obté tot lo que n' Maura va alcansar. Al revés dels globos aerostáticos, ab una punxada els polítichs se reinflan y s' enlayran.

L' atentat contra en Maura feu sortir del llot y dels cataus á tots els cocodrilos de la reacció. Ab las barras obertas, la qua revenxinada, els ulls térbols anegats de fingidas llágrimas, el cor y el fetje rebossants de rancúnias, se llansaren per aquests carrers, clamant l' anoreament de las libertats, l' extermini dels republicans.

Babejant hipocresia anaren á la iglesia á donar las gracias á la Verge, suposant que per sa miraculosa intercessió s' havia salvat la vida del gran home. De la iglesia n' sortiren babejant odi contra l' defensors de las públicas libertats. En la manifestació del dimecres, en els insults que vomitaren contra *La Publicidad*, en las amenassas que dirigiren als republicans, en els intents de atropellos enfrenats per la seva cobardía, demostraren que no s' ha acabat encare entre nosaltres la rassa dels apostólichs del any 28, ni la dels madurs del any 40.

Y aquests cocodrilos son els elements que s' han posat á las ordres y á la disposició del ministre Maura. Aquesta es la conquista que ha realisat á Barcelona el primer ministre del rey. Aquestas son las forssas que creu haver allegat pera la defensa del trono y pera l' sosteniment de la seva ambicionada cancelleria.

Arreplechs de sagristia; hibridacions monstruosas de tigre y de bè; desetxos del carlisme; rebuigs dels partits caciquistas; perdigots plomats pels republicans, que han perdut las plomas, pero no l' do de cacarejar; explotadors implacables del pobre obrer, tots els que viuen del abús, tots els qu' explotan el privilegi, s' han ajuntat en son odi á la llibertat, al progrés, á la emancipació del poble, y s' han posat á las ordres del primer ministre, aclamantlo salvador de la patria y home enérgich per damunt de todas las energías, capás d' ofegar, si es precis, ab rius de sanch, las aspiracions del poble, sostingudas y alentadas pels malehitis republicans.

L' ARREGLO DEL MARROCH

—Baylet, tórnat's n' al lliit: ja ho tenim tot repartit.

Aquesta es la gran conquista de n' Maura. Mireu, sino, com per tots aquests cocodrilos ha tingut un terrosset de sucre ó bé un bolado. Pera contentar als que aspiran á la preponderancia clerical, s' ha entregat á ostentosos actes de devoció. Als explotadors del feudalisme fabril, els hi ha fet promesas de decidida protecció. No l' obrirá nous mercats internacionals, pero procurará que trobin sempre ben expedit el mercat interior d' esclaus del proletariat. Als rebuigs del regionalisme ha tractat de contentarlos cantant las excelencias de la llengua catalana, y permetent que pugui circular sense destorps pels fils telegráfichs y telefónichs: una gran reivindicació. Als comerciants de la Llotja l' ha excitat en gran manera á pendre part en la política, prometentlos en cambi l' ausili ab tots els medis de que l' govern disposa. Ell els ajudará á llibertarse de la tiranía dels infims. Els infims son las classes populars. Al efecte ja té en remull la nova lley de administració local, qu' entregará l' municipis no als electes pel sufragi del poble, sino als representants de las classes privilegiadas.

Aixís es com pensa cumplir els compromisos que té contrets: aixís es com se prepara á realisar la revolució desde dalt: una revolució de nou género, africana, egipcia, ab la cooperació y á benefici excludiu dels cocodrilos.

Pero las cosas arribarán fins allá hont tinguin de arribar.

Al associar en Maura la causa del nou reynat á la més desatentada de las reaccions, ens dona més de la meytat de la feyna feta.

Son més temibles els enervaments que produheixen las mistificacions democráticas, que no la reacció franca, en un sigle en que tot pugna contra tan monstruosas regressions.

El partit republicá sabrá apoyarse en l' esperit del sigle. De la seva serenitat, de la seva conciencia, de la seva disciplina, acaba de donar una prova admirable durant el viatge regi. De la mateixa manera sabrá donarla en lo successiu de las sevas energías, sempre que l' cas ho requereixi. Es fort y no l' espanta res: ni la barra de un ministre, ni l' queix dels cocodrilos.

P. K.

Els dos únichs partits

N' dels espectacles més xocants á que ha donat loch el viatge regi, es la conducta dels elements que fins ara han vingut titulantse liberals monárquichs.

Liberals monárquichs ab adornos democráticos.

Tothom sab que son poch en número y que la seva representació política es molt escassa; pero no importa: dintre de la monar-

UN GOMÓS

—Zi, zenyors: jo zoch paldidali de n' Maula.

quia representan un matís especial, y aquest matís en el seu temps ha tingut la seva importancia.

Recordis sino els grans esforços que va fer en Cánovas, al principi de la restauració, pera portarlos á la legalitat. No s' olvidi l' pacte del Pardo, qu' en Cánovas y en Sagasta varen sellar sobre l' cadáver encare calent de D. Alfonso XII, al sol y únich objecte d' evitar el derrumbament de la institució monárquica. Y tinguis present, sobre tot, que poch temps després, en Sagasta procurava conjurar la revolució casi inevitable, inoculant en la vella monarquia la vacuna democrática, si bé que algún tant aygualida y sofisticada, ab apariencias quan menos de remey eficás, pera desarmar els radicalismes republicans.

A pesar de aquests antecedents qu' estableixen en certa manera una especie de tradició, de un quant temps á n' aquesta part els elements lliberals y democráticos sembla que no gosin ni piular. Dividits y desconcertats desde la mort de n' Sagasta, tots els seus afanys se reduheixen á determinar qui ha d' exercir la jefatura, no tant pera desarrollar determinadas solucions, com per' entendres ab els conservadors y ab las institucions, quan aquells acabin els turrons y las últimas considerin arribada l' hora de cridarlos á ocupar el poder.

Partit que s' regeix única y excludivament per l' estímul de las més rastroseras concupiscencias, ha perdut fins l' accent de la llibertat.

El paper més trist l' han fet á Barcelona durant el viatge regi.

Han procedit en tots els actes com á perfectes cortesans. Han acompanyat al rey, li han rendit vassallatje, s' han esmerat en donar la major ostentació possible á las aparatosas festas, sense que ni un sol moment hajan fet sentir las sevas aspiracions políticas.

S' han confós en un tot ab els mauristas.

Ab imbécil patxorra han contemplat els avenços y las audacias creixents dels reaccionaris de tots els pelatjes. No han tingut una paraula de protesta contra las escandalosas peticions tan repetidas aquests días, contrarias á la subsistencia del régime lliberal.

Al contrari, en alguns actes, com en las manifestacions á que doná loch l' atentat contra en Maura, han arribat fins al extrém de barrejar-se ab l' asquerosa irrupció dels cocodrilos.

Se diria que son tan reaccionaris, tan clericals, tan enemichs de la democracia com el mateix Maura, desde l' moment que dócils y sumissos s' han prestat á anar á remolch de la barca pescadora del arriscat patró mallorquí.

No s' ha vist may anulació més complerta de un partit polítich, qu' en el seu temps havia tingut las sevas agallas. Al punt á que han arribat están en el cas ó bé de anarse á confondre ab els mauristas, si aquests els volen, ó de demanar irremissiblement la llicencia absoluta.

La desaparició de aquesta fracció política, en cer-

Millor que millor. Si Isabel II signés viva, podria dir com el boig del quènto:—Per aquí vaig comensar jo.

Y després del viatge regi del any 60, va venir la revolució del 68.

El regionalisme, confós ab els cocodrilos, s' ha rendit á las plantas de n' Toni I.

Y á pesar de tot, no s' pot assegurar encare que haja desaparecut, desde l' moment que l' canceller de llaua li ha fet determinadas concessions, imitant en certa manera al general cristiá.

El regionalisme no será ja un perill; pero continuarà sent una perturbació.

Afortunadament queda íntegro l' partit republicá, compacte y resolt ara més que may, y l' partit republicá s' basta y sobra per esmenar els errors de n' Maura y posar els peus á rotlo al regionalisme.

A *La Perdú*, que tants ridículs escarafalls va fer ab motiu del atentat de n' Maura, es precis retréureli un recort.

El del alevós assassinat de n' García Victori, perpetrat per un tal Riera.

Els perdigots no sols van aplaudir al autor de aquest assassinat, sino que l' dia que l' Jurat va tirar-lo al carrer, el van acompanyar desde l' Audiencia al seu domicili, victorejantlo ab gran entusiasme.

Varen realisar ab tal motiu una manifestació casi

El marit d' una aplaudidora

—¿Per qué deu anar sense calsas aquest senyor?
—¡Homel... ¿No veus que la seva dona se las hi ha posadas?

ta manera deu considerarse com un bé. Constituïda y organizada sota l' plechs de una bandera propia, podia en certas circumstancias crítics, convertir-se en un contra-pés enfrenador de la marxa desatentada del maurisme.

Lo succehit en l' anterior período de la regencia podia repetir-se durant el reynat de D. Alfonso XIII. Mes ara, quan el poder moderador senti la necessitat d' amparars' hi, no trobará més que podridura y pols.

Y la concentració del verdader esperit lliberal, democrátich, progrésiu s' efectuará necessariamente fora de la órbita de las institucions.

Ja ningú podrà cridar-se á engany. Ja no hi valdrá l' invocació de la possibilitat de un régime de pseudo-democracia dintre de la monarquia. La monarquia será francament reaccionaria y acentuadament clerical ab las forssas que procura recabarli en Maura, á jutjar per la cullita que ha fet á Barcelona, sense que dintre de la esfera monárquica ningú hi posés el menor reparo, ni insinués la més mínima protesta.

Y per lo mateix que la monarquia tindrà aquest caràcter de clerical y reaccionaria, tots els que aspirin á qu' Espanya recobri el prestigi, armonisant las sevas aspiracions ab las de tots els pobles lliures y civilisats; tots els qu' estimin la llibertat, la democracia y l' progrés, sense rezels y á cor obert; tots els que desitjin modernisar la vida del país pera enrobustirla, no tindrán més recurs que agruparse sota l' plechs de la bandera republicana.

P. DEL O.

E, molt bé van las cosas!

A la política imperant que hauria de ser cada dia més expansiva, més lliberal, més democrática, l' están conduhint els que la dirigeixen pels escabrosos camins de la reacció y del clericalisme.

Aquesta ha sigut l' orientació adoptada en el viatge regi, després de la intentada consagració de l' omnipotencia maurista.

tan ruidosa y delirant com la que portaren á efecte, ab motiu de l' esgarrinxada de n' Maura.

Aquest recort ofereix un eloqüent exemple de la moral política de la canalla perdigotaire.

De Valladolid ha desaparecut, no se sab cóm, l' antich dossier dels reys católichs.

Y l' fet, com es natural, ha produhit una gran indignació.

Casi més indignació que l' ocasionada per la pèrdua total de l' herencia de aquells reys.

Y aixó, ja no ho es tant de natural... si bé no s' pot negar qu' es molt espanyol dels nostres días.

La circumstancia de haver sigut considerats com autoritats en funcions els individus del somatén, respón á una idea qu' entra de plé en els plans de n' Maura.

La idea de oprimir y vexar las lliures expansions del país, creat una especie de milicia nacional de la reacció.

El lema «Pau, Pau y sempre Pau», haurá de ser substituït per el de «Discordia, Discordia y sempre Discordia.»

Una proposició feta al Ajuntament de Barcelona pel Sr. Giné de los Ríos, digníssim regidor de la ciutat, tanca un fi altament humanitari.

Se tracta de la creació de unas llibretas y de un sello especial, que permeti recullir fondos pera auiliar á las parteras de las classes treballadoras en els quaranta días subsegüents al part. Un ausili suficient que las eximeixi de assistir al taller ó á la fàbrica durant el período del puerperi, tan perillós pera la salut d' ellas y dels seus fillets.

L' idea es hermosa y están en el cas de acullirla todas las personas que s' precihin de humanitarias, com está també en el cas de patrocinarla carinyosamente la corporació municipal.

Aixís es com se treballa pel bé y per la pau social de Barcelona.

Un incident de la recepció del Palau de Bellas Arts.

Un municipal va indicar á unas senyoras, per lo vist massa partidarias de l' etiqueta, que baixessin de las cadiras ahont s' havian enfltat. Un jefe de la guardia civil s' ho va pendre á mal, y encarrantes ab el municipal, li va manar que s' descubris. S' hi negá l' municipal, fent observar qu' estava de servey, y l' jefe de la guardia civil va arrestarlo.

¿No es veritat que aquests puntillós realzan de

Venint de despedir-lo

En tant el vapor lliscava sobre l'espuma de l'ona, aixís van tornà a caseta els tres reys de Barcelona.

una manera extraordinària la solemne majestat de las festas regias?

Parlan alguns ab admiració de la valentia de 'n Toni I.

També era valent l'Espartero. No 'l general, el torero. Y per aixó mateix, al millor dia va morir en las banyas del toro.

Desenganyinse: no hi ha que confondre 'l valor ab l'imprudencia.

La republicana Barcelona no està per moixigan-gas. Quan vol expressar lo que pensa, lo que sent y lo que vol, ho fá com ho fan tots els pobles mo-derns, per medi de la paraula y valentse del vot.

Quédinse pels farsants las farsas més ó menos aparatosas que no enganyan á ningú sino als mateixos que las realisan.

Diumenje sigueren en gran número els correligio-naris que 's personaren en la redacció de *La Publi-cidad* á protestar contra las tropelias de las tayfas reaccionarias, suscribint al efecte una expressiva comunicació.

El Sr. Rothwós, que sempre vigila, feu desplegar davat de las oficinas de aquell periódich un gran número de matalasers. Ab aquesta coacció realisada baix el pretext d' exercir la vigilancia, no va lograr disminuïr en lo més mínim la gran importancia de la demostració.

A un rey constitucional no se li pot demanar res, perque, segóns la ficció legal, res pot concedir sense l' anuencia dels seus ministres responsables.

Y no obstant, á D. Alfonso exclussivament se di-rigiren els pidolaires: lo mateix els regionalistas que 's fabricants, igual els agricultors que 's indus-trials.

Ab aixó van posarse al nivell dels senyors del Comitè de Defensa social, impertérrits aspirants al absolutisme.

No poden ferhi més: es la seva fatlera: «¡Siempre p' atrás!»

Al últim ha sigut denunciat el magnífich article de 'n Lerroux *Los Cocodrilos*.

Els cocodrils varen sortir del cau en honor de 'n Maura, y ara 'n Maura 'ls ho recompensa.

Favor per favor. Avuy per tú y demà per mí.

Els obrers preparan una carinyosa recepció á 'n Salmerón pel dia que vingui á posarse en con-tacte ab els seus electors de Barcelona. A tal efecte, han obert una suscripció que va omplintse de milers de firmas. Las cantitats recaudadas se destinan al socorro dels treballadors sense feyna, victimas de la crisis.

Recomanem á tots els fills del treball que coope-rin á un' obra tan meritòria, que vé á consagrar la conjunció felisment realisada de las classes obreras ab el partit republicá.

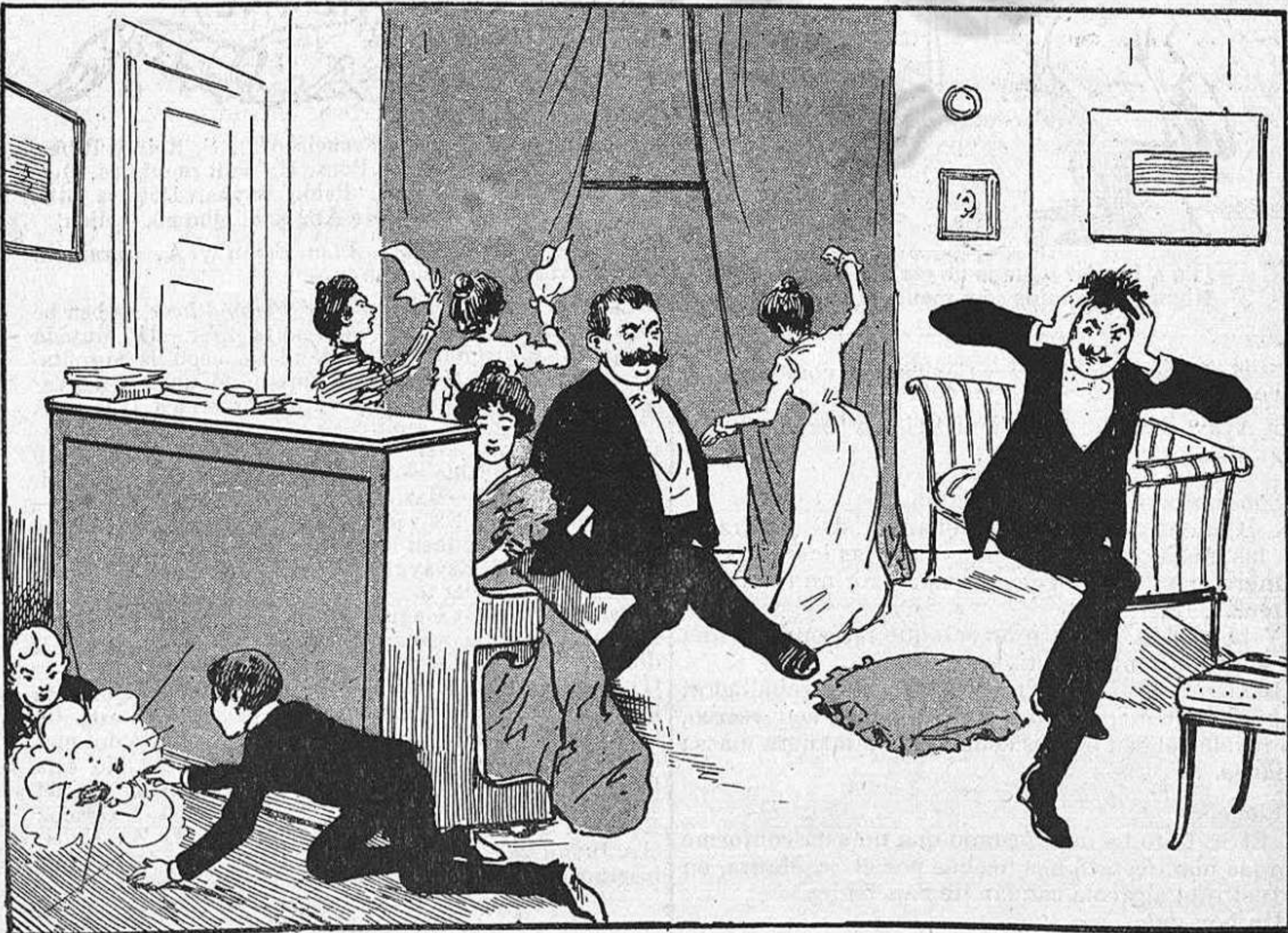
Será precís que 'ns despedim del África. Allá té-nia Espanya 'l seu porvenir. Pero aquest porvenir s' ha desvanecut á conseqüencia de 'l inteligencia á que han arribat Inglaterra y Fransa, en aquests últims dias.

Inglaterra 's queda ab la pacífica possessió d' Egipte; Fransa s' encarrega de protegir al Marroch. Aqueixa protecció consisteix en apoderarse á las bonas de aquell país, ó á viva forza si las circun-stancias ho exigeixen.

Nosaltres ens quedarem ab els presidis de Ceuta, Melilla y las Chafarinas, sempre que no 'ns ne-guin, que tot podria succehir. Perque 's anacronis-mes no tenen rahó de ser.

Aquest contratemps diplomátich, que 'ns vá ex-trenyent en una reclusió cada dia més asfixiant, voltats per tot arreu de nacions poderosas, es el primer redolí de una nova auca de desastres.

¡Aleluya!

¡Al últim ens ha deixat! ¡Al últim el tenim fora!

¡Al últim els marits mansos podrán diná y sopá á l' hora!

Tot ho devém al present estat de cosas. ¡Entusiasméunos! ¡Victorejémlo!...

Demá diumenje, á las quatre de la tarde, tindrà lloch en la *Fraternitat Republicana* del barri de Horta un gran meeting de propaganda republicana, en el que hi pendrán part el batallador y valent diputat á Corts D. Alejandro Lerroux y altres oradors.

POBLA DE CLARAMUNT, 16 de abril

Las arbitrariedades, las ximplerías de nostre monterilla van sucehintse ab tal freqüencia qu' es un cástich. Actualment está procesat á causa d' una vil calumnia un correligionari nostre y á part de la tontería que suposa el tal procés per ser ridícula la cosa, ha perdut el plet en la Pobra y ara se n' ha encarregat el jutje d' Igua-lada.

Si 'l senyor Marcelino no s' esmena, 'ns veurém preci-sats á contestar á la provocació que se 'ns fá, procurant al mateix temps la seva destitució per resultar un ele-ment perturbador en aquest poble.

TREMP, 12 de abril

De un quant temps á aquesta part vé publicantse un senmanari carca-catalanista en aquesta ciutat; paperot que llensa molta bilis y que per sort no compra ningú de cara y ulls. Allí hi ha un senyor, ab carrera de cate-drátich, que aboca cada senmana tot el seu odi contra 'ls republicans y lliberals en general. Procura de aquí endavant no mossegar tan fort, puig com entrém al es-tiu, sentiriam que se 'ns tornés rabiós y ens obligués á posarli un morrió ó donarli la bola.

BREDA, 17 de abril

Dos cantayres forasters varen presentarse al café de Salvi Pascual y la pesa ó couplet que 's posaren á can-tar era dedicada al pare Nozaleda. Per desgracia, en dit establiment s' hi trobava l' arcalde del poble y 'ls feu parar de cantar perque alló no era del seu gust; y luego l' agutzil va anar als demás cafés al darrera dels cantay-res, tal vegada pera veure si cantarían lo mateix. ¡Eh, en quinas cosas s' enreda el nostre batlle? D' aquesta feta en Maura li donará una creu.

LLANSÁ, 18 de abril

Diumenje passat va celebrarse la professó malehint la *Cuaa*. Formava part de la comitiva tota la brossa cleri-cal. Els llanús y els llepa-sotanas estavan repartits, ca-rronssant atxas y banderas, sent la tabola dels que pre-senciavan la xaranga. Quatre palluchs traginavan un buscall tapats ab trajos inquisitorials que á lo menos pe-savan set arrobas, y per acabar d' adornar la tabola hi anava un quarteto de corps que semblava un concert de granotas.

CORNUELLA, 12 de abril

Per vergonya dels que sustentem ideals avansats, en aquest poble, antes lliberal, ens veym tot sovint mortifi-cats á presenciar actes que afectan á tan sagrada causa.

Si hem proposat dar un meeting pera ensenyar al po-ble lo que de dret li toca, l' arcalde del poble y 'ls feu parar, no aixís succeheix á mossén Monstruo, qui, des-prés de fer tantas professóns y festas religiosas, encare reb subvencions del A juntament pera ferne mes.

En cambi, uns pobres que van ser atacats de una forta enfermetat, no han pogut ser recullits en cap assil per falta de fondos á la caixa municipal, havent tingut de implorarse la caritat pública.

¡Vergonya, vergonya... y poca vergonya!

VILELLA BAIXA, 14 de abril

Com que aquest poble es tot republicá, mossén Fandi-llas va trobare sense personal pera las professóns que pensava fer, no tenint altre remey que conquistar á qua-tre hicas de Maria de las que sempre 'l voltan. Per cert que una de ellas va ferlo quedar malament al entonar la cansó mística. Després de dos ó tres galls va quedarse sense veu, siguent la *risa* de tots els vehíns.

D' aixó ve que ara insultí á tothom que se li presenta al davant, feta una furia, de modo que si li dura gayre la rabia l' haurán de baixar á Barcelona pera demanar hostatje á la Colecció Zoológica del Parch. ¡Ella y 'l mossén, bona parella per una gabia!

PREPAREMOS Á REBRE

Bueno. Ha vingut don Alfonso, ¿A qué ha vingut? A estudiar las cosas d' aquesta terra, ab el propòsit formal de saber lo que 'ns fa falta, per donárnosho al instant.

Pero veus aquí que 's *cucos* que de temps inmemorial dirigeixen el tinglado, en compte de procurar que al tragarse 'l rey la píndola hi trobés el gust amarch que induptablement tindria si fos feta un xich com cal, li han ensucrada ab tal garbo y ab sucre tan refinat, que á horas d' ara don Alfonso de segú 's deu figurar que la pobra Barcelona es un edén terrenal ab una infinitat d' Evas y un número inmens d' Adams.

Entra, y lo primer que 's troba es un arch monumental que á la llegua deixa entendre que costa un gratat de naps. Se 'n va á la casa hont s' allotja y veu grans salóns daurats, mobles de fustas riquissimas, alfombras de pel tan alt, que quan s' hi camina sembla que 's camina per un camp. Dona un vol per Barcelona y ho troba tot adornat, ple de domassos de seda y milers de llums de gas. Va al Foment y admira 'l rumbo dels nostres grans fabricants; va al port y 's queda de pedra veyent el luxo oriental dels propietaris de barcos, verdaders amos del mar. Visita ab el ff d' apendre las quadras de 'n Maristany, y 's troba ab una *vinipolis* que s' ha de seguí á caball. S' arriba al Hospital Clínic, y veu un inmens palau que ni 'ls pobles mes espléndits poden ostentarlo igual. Entra en tres ó quatre fábricas,

y ni un telé está parat; puja al cim del Tibidabo, y contempla aquí y allá un verdader mar de torres y xalets rosats y blanchs. Va al Principal y 's atipa d' admirar seda y brillants; va al Círcul de Sant Isidro y l' or li destorba 'l pas; va á Bellas Arts, tot riquesa; va al Saló de Llotja, igual; va á la Diputació, crossois; va á la Casa Gran, nababs. Tot lo lleig, tristot ó ranci se li manté ben tapat; de miserias, ni una sílaba; de pobres no n' ha vist cap; de fábricas sense feyna en lloch n' ha sentit resar.

Resultat: que Barcelona als ulls de sa magestat y dels quatre que 'l rodejan, es una gran capital felís, próspera, ditxosa, rica y sense mals-de-cap. Sentada aquesta premissa, perfectament natural, quan demá Madrid ens vinguin, que de segú ens hi vindrán, ab la galdosa ocurrencia de que se 'ns ha d' aumentar tal contribució y tal altra, á ff de treure al Estat dels apuros en que 's troba, responguin, senyors barbiáns, directores de la comedia que va acabarse dimars, ¿cóim ho farém per convéncels de que no podém pagar?

C. GUMA

INTER NOS

¡ha acabat la gresca. Desmontats els archs, de-sats els domassos, retiradas las garlandas de globos llumi-nosos que durant deu ó dotze dias han servit d' agradable pasto de l' admiració dels ba-baus, ha arribat l' hora de passar comptes.

No comptes dels diners gastats en luminarias ni dels invertits en la fácil preparació de éxits al al-cans de qualsevol jefe de *claque* una mica intelgent. Aixó en realitat no 'ns interessa gran cosa. Ciuta-dans d' un país d' opereta, ahont la farsa está á la ordre del dia, ¿què ha d' importarnos una escena més ó menos anyadida á aquesta grotesca farsa que desde temps remots ve representantse á Espanya, davant dels ulls atónits del món civilisat?

De las tonterias dels altres no n' hem de fer res. Lo que deu preocuparnos son las tonterias dels nos-tres. Parlemne donchs, que aquest es el moment.

Alguns observadors superficials, més promptes á sentir els efectes que á buscar las causas, han que-dat altament sorpresos de l' actitud manifestada per las donas barceloninas ab ocasió de la vinguda del rey. Y no solzament s' han sorprés, sino que, exte-riorisant aquesta impresió, s' han girat contra ellas y 'ls han dit la mar de *perverias*, ridiculisant las se-vas extremituts ultramonárquicas.

Declaro honradament que no participo d' aquesta sorpresa ni sento la més petita indignació per sem-blant actitud. Molt al contrari: esperava que la con-ducta de las donas seria la que tots hem vist, y fins considero lógicas y naturals las sevas manifesta-cions, no sé si d' entusiasme ó de qué, pero manifesta-cions al ff d' un estat d' ánim que forsosament ha de tenir el seu génesis.

¿Qué han fet, en resúm, las donas barceloninas? Engrescarse davant d' un corteig més ó menos fas-tuós; juntar las mans en senyal d' adoració al veure una cosa que brillava; perdre la xaveta, enlluherna-das per un espectacle que, tot y no comprenentlo, els parlava als sentits y removia las fibras de la seva naturalesa, impresionable y débil.

Cert que aplaudían, cert que cridavan; pero ¿qué significa aixó? ¿Qué volían dir, sortint d' ellas, aquells crits y aquells aplausos?... May cap ocasió tan opor-tuna com aquesta pera parodiar la frase del Gól-gota:

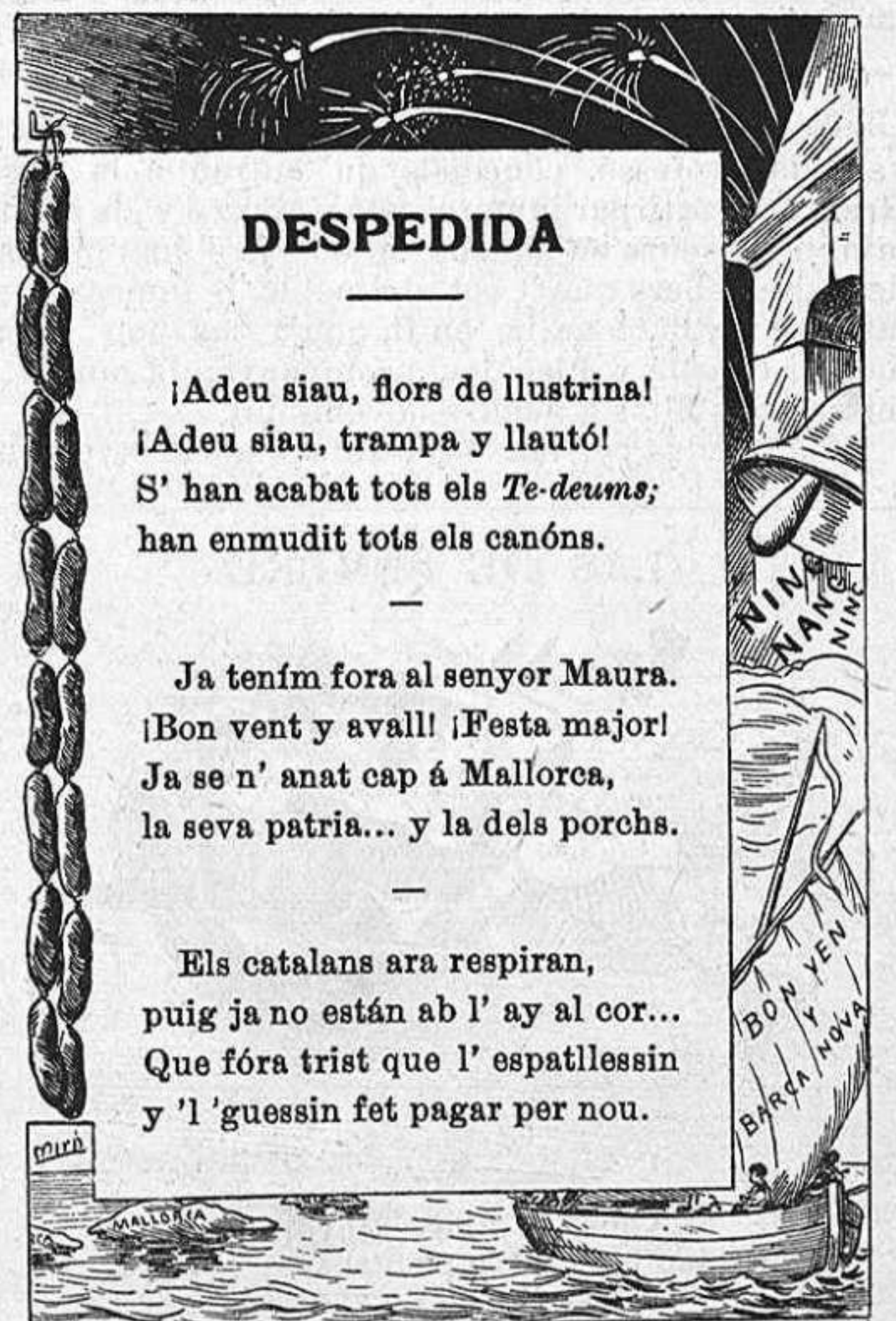
—¡Perdoneulas, Senyor, que no saben lo que 's cridan!...

DESPEDIDA

¡Adeu siau, flors de llustrina! ¡Adeu siau, trampa y llautó! S' han acabat tots els *Te-deums*; han enmudit tots els canóns.

Ja tenim fora al senyor Maura. ¡Bon vent y avall! ¡Festa major! Ja se n' anat cap á Mallorca, la seva patria... y la dels porchs.

Els catalans ara respiran, puig ja no están ab l' ay al cor... Que fóra trist que l' espatllesin y 'l 'guessin fet pagar per nou.

Si n'hi ha alguna entre las que han cridat que ho sápija, que alsí 'l dit.

Després de tot, els responsables de lo que ha pasat no son pas ellas.

Convinch en que las donas barceloninas son, en general, superficials, frívolas, lleugeras, incapassas d'analisar una idea que no 's refereixi a modas, refractarias a tot lo que significa serietat, comediment, senzillés y modestia; pero ¿per qué son aixís? Diguemho clar y catalá y que cada pal aguanti la seva vela: si las donas son un remat de sers insus-

EL MARQUÉS DE LAS CINQUILLAS

—Bastants dineróns me costa, fet y fet, aquest embull; pero es lo que diu el ditxo: el qui no sembra, no cull.

tancials, es pura y exclusivament perque 'ls homes son lo mateix. La lley es ineludible. Las donas espartanas eran lo que eran, perque tenian marits espartans. Tenint las barceloninas homes... barcelonins, forsosament han de ser... lo que son.

¿Qué han d'aprendre las desventuradas davant de las funestas ensenyansas que a cada punt están rebent? Contempleu quins son els mentors que las entollan. Homes que predicen republicanisme y 's passan la república per sota la cama; lliurepensadors

DAVANT DE PALMA

—¿Qué hacen aquí estos barquitos ingleses? —Se recrean con la vista de Mallorca. ¡Les gusta mucho!..

que 's desganyitan declamant contra la teocracia y van a la professó; concejals qu'entran a la Casa Gran pera extirpar immoralitats y abusos y als pochos minuts de seure en aquells sillóns ja s'han olvidat dels alts debers que 'l vot del poble 'ls imposa; tremendos revolucionaris, en fi, que a las nou volen menjar capellá y a las deu acompanyan la muller a missa y las fillas a pendre la comunió. Allissonadas per tan edificants exemples, enton-

LAS DE SEMPRE

Aquestas dignas senyoras tan finas y ben p'antadas, s'alaban d'haverio vist ¡setanta quatre vegadas!

tidias per aquesta atmósfera dissolvent, guiadas per frescos que volen ser hábils ó per calssassas que 's pensan ser contemporisadors, ¿qué han de fer las pobras donas?

Lo que fan: riures del món, figurarse que tot aixó de la societat, la política, la religió es una comedia molt entretinguda... y procurar divertirse a la seva manera, tan aviat aplaudint al rey, com besant la má del bisbe, com rodant ab tota magestat la cinia a la rambla de las Flors.

Perque—mirém fredament l'assumpto—aquestas donas que ara s'han esgargamellat aclamant a don Alfonso, ¿qui son? ¿Han baixat pots de la lluna, cayent a Barcelona per pura casualitat? ¿Son tal ve gada donas sueltas, independents, sense familia ni llas de cap mena que ab ningú las lligui?..

No. Aquestas donas son mares, esposas, germanas, fillas, promesas d'algú; y si lo que feyan era mal fet, si aquells aplausos y aquells vivas en las sevas mans, y en las sevas bocas eran una heretgia ó un disbarat, ¿en qué pensavan els seus pares, els seus marits, els seus fills, els seus germans, els seus promesos?... ¿Abónt tenian el seny y la voluntat, que no las aconsellavan, no las conduhían, no las portavan pel bon camí, privantlas de posarse en ridicul de tan lamentable manera?

¿Abónt eran aquests homes? Hi ha que dirho ben alt: no eran en lloch. Per xó ellas, lliures, sense direcció, abandonadas a sí mateixas, feyan ab tota ignocencia lo que en aquell moment els pasava pel cap.

Y justament va passarlos pel cap agitar el mocador, cridar vivas y aplaudir rabiosament a don Alfonso.

Aquest es el quid de la qüestió, despullada d'endresos y convencionalismes.

Sí, senyors barcelonins: las donas de la terra son frívolas, superficials, lleugeras; tan lleugeras, que lo mateix cridan ¡viva 'l rey!, que assisteixen a un ball de máscaras, que entran al Pi a sentir un predicador que no saben lo que diu.

Pero no las critiqueu, homes injustos, que d'aquesta insustancialitat no 'n tenen la culpa ellas.

A LA ESCOLLERA

—¡Adeu, adeu!... (¡El cor se me 'n hi va!)

Son las vostras donas, son tal com vosaltres las haveu fet, ¡son la vostra obra!.. Eduqueulas d'altra manera, y d'altra manera serán.

FANTÁSTICH

ELS COCODRILOS

(LA MEVA PROTESTA)

Quan més xerra la canalla, més gran y fort fa al gegant. —¡Mori Lerroux!—l'impotencia brama, com drach afamat.

Exploxadors sense entranyas; agiotistas descarats que fan diners... y altres cosas; fills dels cálcul, del engany, tan borts del cor com de l'ànima, sers sens amor ni pietat, insolents, traidors, hipócritas, anfibis ab paltó y guants...

Tot aixó es la gent que crida contra 'l brau republicá; contra l'home que ardit llyueta, sempre valent, sempre franch...

Contra l'home que venera la justicia, la vritat, el treball, l'amor, la vida; contra l'home escepcional per sas dots y circumstancias, condicions y qualitats que 'l fan home extraordinari; un home gran entre 'ls grans.

—¡Mori Lerroux!—l'impotencia brama com drach afamat.—

—¡Visca Lerroux!—diu la forsa, l'element intelectual, l'honorat poble que treballa, y tothom que té 'l cor sá y desperta la conciencia.

—¡Qué visca Lerroux molts anys!—cridém tots ab veu ben forta, per consol dels explotats, per l'honor de la República, pesi a la bilis dels cranchs, cocodrilos y altres bestias rastreras y repugnants.

ANDRESITO

Maura sota.

L'Diario Universal de Madrit ha publicat un article titulat Maura rey. No está mal ni l'article ni tampoch el títol. Pero hi ha mes días que llangonissas, y jo emplasso al Diario Universal a publicar-me un altre, que podrá ostentar el següent epígrafe:

¡FINIS CORONAT OPUS!

—¡Recristinal... ¡Estich mort!

A Valls ha sigut nomenat alcalde de R. O. un regidor que ve figurant com a vocal de la Junta carlista de aquella ciutat.

Aquesta es la manera que té l'actual govern de donar satisfacció a las aspiracions liberals del país.

Encare que Valls sigui la terra dels pans de barra, s'ha de confessar que ab aquest nomenament, en Maura ha fet un pá com unas hostias.

Blasco Ibáñez ab aquella videncia propia dels poetes, va fer una profecia.

Referintse a n'en Maura, pochos días avants del atentat de la Plasseta de la Mercé, va escriure:

—Ese hombre está predestinado a no morir en la cama. Es carne de Angiolillo. > ¡A veremos si me equivoco.>

De aquesta predicció 'ls reaccionaris n'han volgut treure un gran partit, senyalant a n'en Blasco Ibáñez, poch menos que com un cómplice de n'Joaquim Miquel Artal.

Pero l'eminent escriptor s'ha defensat admirablement.

—Jo—ha vingut a dir—no he fet mes que una observació, semblant a las que fa 'l metje, quan observa a una naturalesa fogosa, replena y de coll curt, y pronostica que morirá de feridura.

Seria ben irracional que a tots els metjes que formulan un pronóstich acertat, se 'ls considerés cómplices de la mort.

Temps enrera la Junta del Port de Tarragona va despedir a 200 treballadors per falta de recursos.

En cambi 'ls recursos no li vareu faltar per obsequiar-se a sí mateixa y a la comitiva regia, ab un banquet de 33 duros cubert.

Qui tingui ganas d'estudiar lo que passa a Catalunya aquí té un dato ben edificant, del qual ne podrá deduhir qu'efectivament, els partidaris de la monarquia son els grans protectors de las classes obreras.

Un epissodi curiós.

El día que D. Alfonso visitá la Espana industrial, un obrer enarbolá una bandera blanca, consistent en un tros de llenso estacat en un bastó, que ostentava 'ls següents lemas: PAN, TRABAJO Y JUSTICIA.

Veure 'ls policias aquesta bandera y tirárseli a sobre com uns alarbs signé tot hu. Van arrebatarli l'ensenyá de las mans, li van pendre 'l nom y no li van pegar, sens dupte, perque devian descuidarse'n.

De totas maneres els va bastar la demostració de que la Pau, el Traball y la Justicia son incompatibles ab el govern de n'Maura.

El día de la marxa del rey, ja no van assistirhi las damas de la societat selecta. Bonas son ellas pera llevarse demati, ni pel rey ni per ningú.

Pero no per aixó van deixar de cumplir. En representació seva van enviarhi a las minyonas de servey, las quals, alsant las castellas, donaren mostres de un gran entussiasme.

CAMBI DE CASACA

—¿Tú a llotja? ¿Que ja no ets regionalista? —No: ara crech que som mauristas.

Y aixó que mes d'una va exclamar, com el crach del qüento:

—Ayay, may ho hauria dit: el rey es un home com els altres.

Son molts els que 's preguntan: —¿Com es que 'ls confeccionadors del programa de las festas regias no van disponer las cosas de manera que 'l rey pogués permaneixen un día festiu enter a Barcelona?

Y la veritat: un hom no sab que respondre a una pregunta tan intempestiva.

Devian ferho perque 'l verdader poble treballador, que sols pot disponer del diumenje pel seu recreo, no revelés el seu entussiasme de una manera massa ruidosa.

Llegeixo: «El Sr. Dato ha manifestado que no está conforme con las manifestaciones hechas por el Sr. Maura, en el Instituto agrícola catalán de San Isidro.» Un bon dato.

El valent diputat Lletjet va anar diumenje a visitar als seus electors del Hospitalet del Llobregat,

vejense rodejat continuament de un gran número de guardias civils de caballeria.

Lo mateix va succehirli a n'en Lerroux el dijous de la semana passada en un centre republicá del carrer Major de Gracia.

Ab tal motiu, deya un antich correligionari: —Teniu: ja casi 'ls tractan com a reys: ja 'ls hi donan escolta.

Entre 'ls festeigs celebrats a Barcelona aquests últims días s'hi conta un castell de fochs artificials disparat en el Saló de Sant Joan.

Per cert que cap al final va apareixer una inscripció de flamas de bengala que deya «¡Viva el Rey!»

Va brillar un minut apenas: una darrera l'altra las flamas van anarse extingint. Un glop de fum pestilent se va desvanecir en l'espai, y allá en el pal, sustentácul de la inscripció, no quedá mes que un rengle de cartutxos de cartró socarrimat.

Per simbolismes eloqüents els pirotécnicos.

Frasse que s'atribueix a un rey, no dels nostres días, sino de l'epoca de Voltaire.

Recorria 'l seu regne y l'abrumavan a Te-Deums. En un día sol n'hi varen cantar tres.

Y 'l monarca va dir al seu mestre de ceremonias:

—Escolta, tú: aquests tés ¿que no me 'ls podrian donar ab pastas?

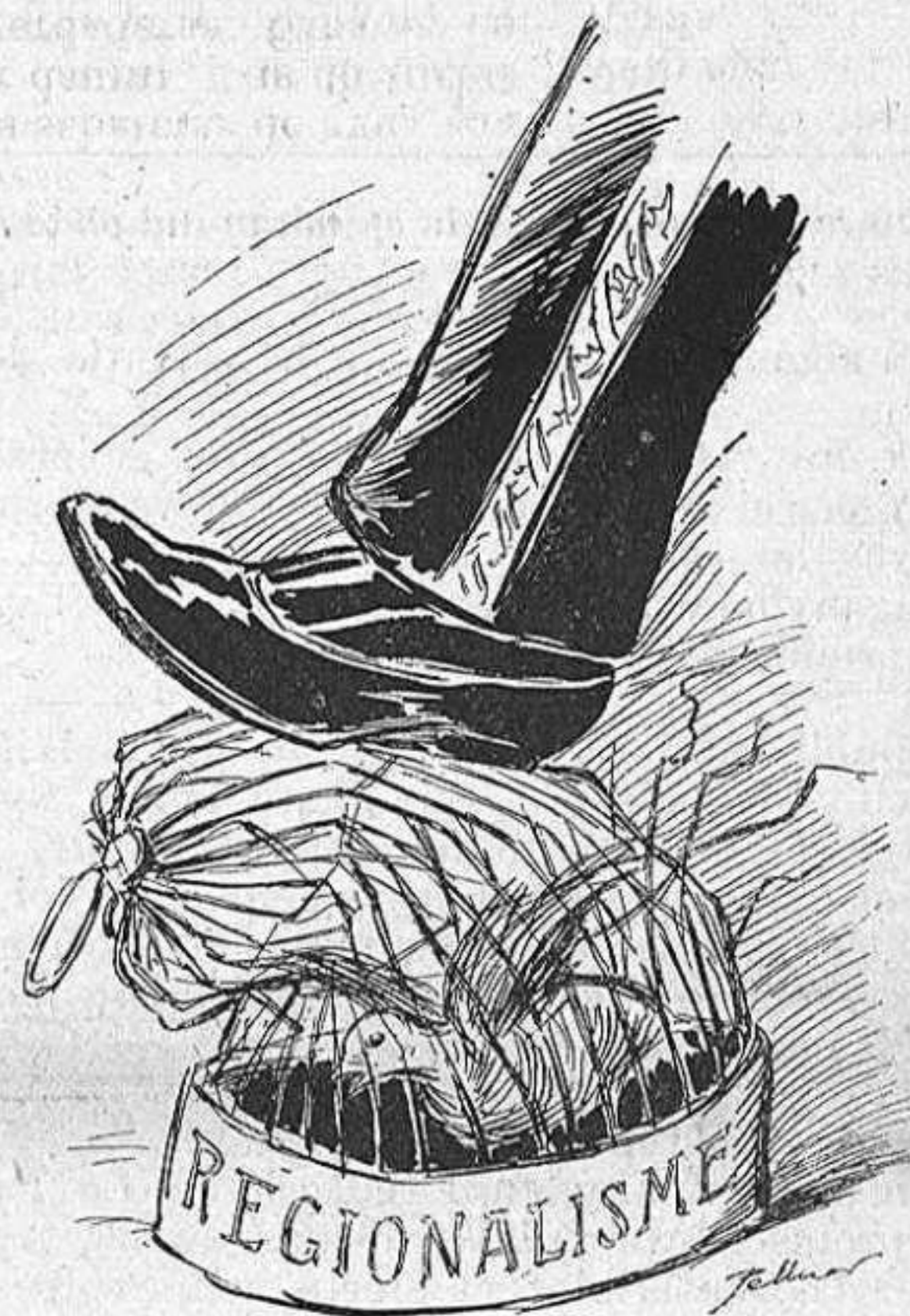
Quan la visita del rey a Tarragona, una forta ventolera no vá permetre que 's fessin lluminarias.

No en vá diu el ditxo:—A Tarragona manxan.

Lo extrany es que 'ls matalassers no s'hi fessin a cops de garrot contra unas bufadas tan irreverents, que a més de apagar els lluns xiulavan.

Recomaném a tots els companys de causa que aquests días se mostran tan satisfets de certas de

¡BONA NIT, PERDIU!

—Aquí da fin el sainete ¡Perdonad sus muchas faltas!

claracions de n'Maura, que moderin una mica 'ls seus alegroys.

No está bé que 's posin al nivell de las criaturas el día qu'estreñan unas sabatetas novas.

El calsat (calsat de Mallorca) que 'ls va fer en Maura, 'l trobarán si repassan el discurs ab qu'en el Congrés va respondre al Doctor Robert, quan entre altres cosas va dir: «...he de ofreceros toda la guerra que yo pueda en lo que se refiere a las bases de Manresa.»

Las sabatetas de avuy son de cartró y forradas de paper daurat. Las de aquell discurs memorable son las verdaderas. Sabatas de baqueta, molt justas, erissadas per dintre de puntas de clau y que al que se las posa li fan veure las estrellas.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Un pardal, Francisco T., S. Roig y Ribas, Juan Liembrochs, Carlos Pons. Un petit republicá, Quimet de Cuba, E. Lauca, Pablo Bayna, Dolores Mir, I Aymerich Farnies y José Anglada: Que nó, 't dich!

Caballers: Un diputat, Juan Catau y A. Cararach: De mas verdás se 'n maduran.

Caballer: Blat Segat: ¡Pobre Plany del cor, es ben bé de plányer!—V.: Gracias, pero no fa 'l fet.—Un ciudatá blanench: Els cantars de vosté, ni un cego 'ls aprofitaria.—Andresito: Rebut y estimat.—Maurici Guanyabens: Té condicions pera escriure bons versos. ¡Llástima de ortografía, qu' es molt pessíma!—Antoni G. Méndez: Compreném que aixó llegit, tingúes molt d'exit. Ab tot, no es publicable.—A. Meu S.: La llarga 'ns va millor que la curta.—Martí Revoltós: Sou un gran home.—Eduardo Xuclá: Els versos están ben medits, la rima es conforme, pero diuhen molt poca cosa; hi falta novetat.—Noy taberné: Es aygualit com el seu ví.—J. Costa Pomés: Gracias per tot, y endavant!—Joseph M. Sentinella: Magre, molt magre.—M. Forns: Poter n'escullirém algun; no li asseguro.—Antolí B. Ribot: Igual li dihéem.—Indalecio Vergés: No senyor, no es apropiat.—G. Perocafó Ras: Fluixet.—Ernest (13 anys): Quan ne tingui 24 ne tornarém a parlar.—J. Prat S.: No está de cidit, pero, vsja.—T. J. Pisarra: Hi han un ó dos epígramas regulars.—La Sabatera d'Hostalric: No está mal escrit, pero, ¡massa bona fé!—D. Dovirri: L'article está mes ben sentit que expressat.—Josnet de Gracia: Rebudas las xaradas, que van bé.—L. M., C. Z., N. N. (La Junquera), A. F., J. F., P. V. y J. C.: Imposible insertar las cartas que 'ns envían, per varias rahóns.

Caballers: Un diputat, Juan Catau y A. Cararach: De mas verdás se 'n maduran.

Caballer: Blat Segat: ¡Pobre Plany del cor, es ben bé de plányer!—V.: Gracias, pero no fa 'l fet.—Un ciudatá blanench: Els cantars de vosté, ni un cego 'ls aprofitaria.—Andresito: Rebut y estimat.—Maurici Guanyabens: Té condicions pera escriure bons versos. ¡Llástima de ortografía, qu' es molt pessíma!—Antoni G. Méndez: Compreném que aixó llegit, tingúes molt d'exit. Ab tot, no es publicable.—A. Meu S.: La llarga 'ns va millor que la curta.—Martí Revoltós: Sou un gran home.—Eduardo Xuclá: Els versos están ben medits, la rima es conforme, pero diuhen molt poca cosa; hi falta novetat.—Noy taberné: Es aygualit com el seu ví.—J. Costa Pomés: Gracias per tot, y endavant!—Joseph M. Sentinella: Magre, molt magre.—M. Forns: Poter n'escullirém algun; no li asseguro.—Antolí B. Ribot: Igual li dihéem.—Indalecio Vergés: No senyor, no es apropiat.—G. Perocafó Ras: Fluixet.—Ernest (13 anys): Quan ne tingui 24 ne tornarém a parlar.—J. Prat S.: No está de cidit, pero, vsja.—T. J. Pisarra: Hi han un ó dos epígramas regulars.—La Sabatera d'Hostalric: No está mal escrit, pero, ¡massa bona fé!—D. Dovirri: L'article está mes ben sentit que expressat.—Josnet de Gracia: Rebudas las xaradas, que van bé.—L. M., C. Z., N. N. (La Junquera), A. F., J. F., P. V. y J. C.: Imposible insertar las cartas que 'ns envían, per varias rahóns.

Y aixó que mes d'una va exclamar, com el crach del qüento:

—Ayay, may ho hauria dit: el rey es un home com els altres.

Son molts els que 's preguntan: —¿Com es que 'ls confeccionadors del programa de las festas regias no van disponer las cosas de manera que 'l rey pogués permaneixen un día festiu enter a Barcelona?

Y la veritat: un hom no sab que respondre a una pregunta tan intempestiva.

Devian ferho perque 'l verdader poble treballador, que sols pot disponer del diumenje pel seu recreo, no revelés el seu entussiasme de una manera massa ruidosa.

Llegeixo: «El Sr. Dato ha manifestado que no está conforme con las manifestaciones hechas por el Sr. Maura, en el Instituto agrícola catalán de San Isidro.» Un bon dato.

El valent diputat Lletjet va anar diumenje a visitar als seus electors del Hospitalet del Llobregat,

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8 Tinta Ch. Lorilleux y C.ª